

'Bohemian Rhapsody'

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@xaviroca1

La setmana passada varen estrenar als cines la pel·lícula *Bohemian Rhapsody*. Feia mesos que havia vist el tràiler i tenia moltes ganes d'anar-la a veure, i així ho vaig fer. I et puc dir, amic lector, que és la pel·lícula que més m'ha agradat en tota la meua vida. La pel·lícula anglo-americana narra la història del grup de rock Queen i del seu líder Freddie Mercury i ha estat dirigida per Bryan Singer i magistralment interpretada per Rami Malek en el paper de Mercury.

I és una història realment sensacional. Comença a principis dels 70, quan el jove Farrokh Bulsara —el nom real de Mercury— és un estudiant d'origen parsí i treballa com a maleter a l'aeroport de Heathrow. Un dia va a un club nocturn de Londres a veure actuar al grup Smile. A l'acabar l'actuació parla amb els integrants del grup i s'ofereix per substituir al solista que acaba de deixar el grup. Farrokh s'incorpora al grup al que li canvien de nom: de Smile a Queen. I també en Farrokh adopta el nom artístic de Freddie Mercury. A poc a poc es van anar fent més famosos fins que es converteixen en una banda de ressò mundial.

A part de ser una gran pel·lícula, l'obra ofereix uns lliçons importants en referència al lideratge i a la marca personal. Un dels temes clau és l'aposta per ser diferent. Freddie té molt clar, des del principi de tot, que ha de ser diferent, molt diferent a la

resta. Ha de tenir i seguir el seu propi estil. I per ser diferent, has de ser valent. En Freddie ho és i molt. Té la valentia d'atrevir-se a innovar en molts àmbits, de vestir diferent, de barrejar estils musicals i també, s'atreveix a trencar amb la seva discogràfica per poder seguir el seu propi estil. També cal ser valent per poder viure la vida que vols viure, no la que els altres esperen que visquis. D'això en podem dir ser autèntic, ser fidel i congruent amb qui ets i qui vols ser. En un moment de la pel·lícula en Freddie diu "*tengo la certeza absoluta de que soy quien quiero ser*". Al meu parer, tenir aquesta certesa que estàs fent allò que realment sents resulta imprescindible per a tenir molt èxit i ser molt feliç. Una altra lliçó que ofereix el film és la importància de rodejar-se de bona gent. Sempre és important tenir bons companys

És una gran pel·lícula. El 'claim' de la qual diu: "L'únic més extraordinari que la seva música és la seva història"

de viatge, però com més a dalt pugues més necessites de bona companyia. Una altra reflexió té a veure amb el fet que l'èxit sol atropellar. Quan tens molt i molt èxit resulta fàcil que perdís el nord, que no ho sàpigues gestionar i que comencis a prendre decisions molt equivocades. També cal —encara que siguis una persona realment exitosa— que tinguis la humilitat de reconèixer els teus errors i demanar perdó. I també l'amor hi és força present. L'amor és l'element central de la vida i també de la pel·lícula. No pots fer res sense estimar el que fas. I també necessites, per gaudir d'una vida plena, estimar i que t'estimin. Si no, tot resulta molt més difícil i molt més dur. Tots necessitem, en algun cop a la nostra vida, que els que ens estimin ens ajudin, que ens facin veure el que no veiem o que ens ajudin a recuperar el que hem perdut. I finalment, parla de la mort. Malauradament a vegades necessitem que la vida ens recordi que és finita, que no viurem per sempre, que un dia o altre deixarem de viure. I és la millor forma de recordar que tenim poc temps per fer el que volem fer així que cal que l'aprofitem bé.

En definitiva una gran pel·lícula (per a mi la millor). Perquè com el mateix *claim* de la pel·lícula diu: "l'únic més extraordinari que la seva música és la seva història".